

Εξ. 6/3/95 ΤΟ ΜΑΝΕΥ
τοῦ Leconte de Lisle.

Γύρω σὲ τοῦτε διάφανο, σὰν σύννεφο δροσᾶτο,
Κλεισμένη καθὲς Κεριακῆ, τῆς λειτουργίας τὴν ὄρα,
Σὲ καλαμῶπλεχτο μανού, ἀπὸ τοῦς λήφους κάτω
Σὲ φέρνανε ἴσῃ χάρᾳ.

Τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σῆμαντρο γοργὰ γοργὰ χτυποῦσε,
Τοῦς καλαμιῶνες κούναγε τῆς θάλασσας ταγέρι,
Καί τις σαβάννες μὲ χρυσὸ χαλᾶζι περιγοῦσε
Τὸ φλογερο τάστερι.

Φόρειες βραχιόλια κι ἀργυροῦς στὸ πόδι σου χαλκάδες,
Ἄπ' τὰ σγουρά σου κίτρινο κρεμοῦνταν μουσελίσι,
Ὅταν οἱ οὐδὲ σὲ σῆκωναν πιστοὶ σου Τελιγκάδες
Στὴν ψάθινῃ σου κλίνῃ.

Τὰ γόνάτα τοῦς λύγιζαν τὰ σφιγτανευρωμένα,
Λαφροὶ καὶ λευκοσχέπαστοι διαβαίναν τραγουδῶντας,
Μὲ τὸ μπαμποῦ στὸν ὤμο τοῦς, καὶ χέρια λιοκαμένα,
Στοῦς γόφους ἀκκουμπῶντας.

Ἄπ' τὰ χορογιάλι διαβαίναν, ἀπ' τὰ ἄρμενα, ἀπ' τὸ μῦλο,
Ἐκεῖ ποῦ οἱ γέροι Κροσολοὶ καπνίζοντας μιλοῦσαν,
Ποῦ οἱ λάλοι μαυροὶ σκόρπαγαν φωνῆς τριγύρω, κι ὄλο
Μὲ γέλοια τοῦς γλεντοῦσαν.

Μοσχοβολοῦσανε βαριά τριγύρω οἱ ταμαρίνοι,
Κι ἀντίκρου, ποῦ τὰ κύματα τὴν ἀντηλία τῆ ραίναν,
Σειρές ἀμέτρητα πουλιὰ μὲς στὴν ἀντάρα ἐκεῖνη
Χυνούτανε καὶ μπαίναν.

Καὶ κεῖ ποῦ δίχως πέδιλα τὸ πόδι σου κρεμοῦσε
Ροδύρωμο, σὰ ζύγανες τὸ δάτο τὸ δροσᾶτο,
Τ' ν κῆπο μὲ τὰ πωρικᾶ, ποῦ ζούλευαν, θαρροῦσε,
Τὸ στόμα σου τὰβράτο,

Ἐκεῖ ποῦ ἀλικογάλαζη μὴ πεταλοῦδα τώρα,
Στῶρατο κορμί σου κάθιζε καὶ γοργοπέτα πᾶλι,
Ἀφίνοντας στὸ μαλακὸ τὸ δέρμα σου γιὰ ὄρα
Τὰ πλουμιστὰ τῆς καλλῆ.

Πίσ' ἀπ' τὸ τοῦτε φέγγανε τὰ ὀλόχρυσα σγουρά σου,
Καὶ μάτια σὰν ἀμέθυστοι βαθιά χρωματισμένα.
Καμώνονταν πῶς νύσταξαν, μὲς στὰ μισόκλειστὰ σου
Ματόκλαδα κλεισμένα.

Ἔτσι ἤρχουσανε τὶς πρωινῆς ἐκεῖνες ἀπ' τὰ ὄρη,
Τὴν Κεριακὴ στὴν ἐκκλησιά, νὰ πῆς τὴν προσευχὴ σου.
Ἔτσι σὲ σῆκωναν ἀπλῆ, χαριτωμένη κόρη,
Μὲ βῆμα οἱ δύο πιστοὶ σου.

Καὶ τώρα, — στὴν ξερῆ ἀμμουδιά ποῦ ἡ ἀριὰδα βγαίνει,
Κ' ἡ θάλασσα βογκάει σιμὰ κι ἀπλώνει τὸν ἀφρό της,
Μαζὶ μὲ τόσοις φίλατοις κοιμάσαι, ὡ χαϊδεμένη
Τῆς πρώτης μου τῆς νιότης!

A. E.

ΡΕΤΣΕΤΕΣ

Ἄν χύσης λόγια μπόλικα καὶ φιάκα σὲ καλοῦπι
Θὰ βγάλῃς τὸ Χαρίλαο Τρικούπη.

Ἄν πάρῃς λόγια ἀνάστα καὶ σὲ νερὸ τὰβράσης,
Τοῦ Ντεληγιάννη πρόγραμμα θὰ πλάσης.

Ἐὰν βριστῆς μιὰν οὐκᾶ, καὶ τύπους δράμια τρία,
Κ' ἔχῃς Ἑλληνικὴ Βουλὴ γνησία.

Ἀφοπ. 1/3/95